

række, og bør de Tilskud, der skulle tilflyde Universitetet, komme frem derigjennem. Naar jeg desuden ser den Bægt, der lægges paa, at det skulde være af Interesse at faae lagt visse Midler til Universitetets Formue, saa siger jeg, at det maa ogsaa være advarende for os ikke at gaa ind derpaa, saalænge ikke Sagen er saaledes stillet, at man kan komme til en endelig Afgjørelse. Jeg vil derfor finde, at man paa Finantsloven kan sætte en saadan Anmærkning som den, der staar, f. Ex. paa eet Aar, men paa een Betingelse, den nemlig, at Ministeriet gjør de forberedende Skridt til at faae en Omformning af Universitetets hele Forhold, af dets Organisation, saaledes at den kommer til at svare til de Fordringer, der nu maa stilles til Universitetet. Naar der gives en saadan midlertidig Bevilling, og der altsaa ikke bruges Noget af Universitetets Formue i et givet Aar, vil derved være vundet Tid for Regjeringen til at gjøre disse Skridt, og det lader sig vistnok ikke negte, at der er stor Opfordring dertil, naar man husker paa, hvor gammel den Fundats er, hvorpaa Universitetet i det Væsentlige støtter sin hele Indretning og Virksomhed.

Betragter man det Forhold, der ligger nærmest for ved denne Sag, nemlig det økonomiske, ser man, at der endnu fra Fortiden bestaar en Ret for Lærerforsamlingen eller Konfistorium til, hver Gang der er Tale om at gjøre nogen Forandring i Universitetets Formueforhold, at yttre sig over Hensigtsmæssigheden deraf. Det kan jeg ikke anerkjende svare til de nuværende Forhold; det er tildels Noget, der skriver sig fra Tiden, før vi fik en fri Forfatning, og det er stridende mod, at Universitetet staar paa Finantsloven, at en anden Myndighed skal, om ogsaa kun med et Raad, kunde gribe ind i, hvorledes der skal handles med disse Formuegenstande. Dernæst er der Noget, der er endnu mere stødende, og det er den Indretning, at inspectores quæstoræ paa Konfistoriets Begne føre et Tilfyn med Roesurens Bestyrelse af Universitetetsmidlerne. Naar disse ere lagte under Ministeriets Ansvarlighed, saa forekommer det mig, at det er aldeles urigtigt, at nogen anden, underordnet Myndighed skal kunne føre en Kontrol, der i Virkeligheden bliver en Kontrol med Ministeriets Forvaltning af disse Midler; thi Roesuren forterer jo under Ministeriet og under dets Ansvar. Det forekommer mig, at det første Skridt, der maatte gjøres, og den Betingelse, uden hvilken man ikke burde gaa ind paa at give yderligere Tilskud til Universitetet, er, at denne abnorme Tilstand hæves strax, og jeg for min Part vil ikke gaa ind paa noget yderligere Tilskud til Universitetet, uden at det sker Fuldst, og paa et saadant enkelt Punkt, der ikke griber ind i det, der er Universitetets egentlige Væsen, nemlig den videnskabelige Virksomhed, kan et saadant Skridt meget godt gjøres ene-staaende. At bringe Harmoni mellem vore poli-

tiske Forhold og Universitetets Forhold med Hensyn til dette sælles Punkt, det Økonomiske, forekommer mig at være Noget, der kan gjøres aldeles uafhængigt af, hvorledes Universitetet ellers skal være indrettet. Jeg vil endnu kun bemærke, at jeg for mit Bedkommende altsaa aldeles ikke kan gaa ind paa nogen endelig Ordning af disse Forhold under de nuværende Omstændigheder, hvorimod jeg ikke skulde have Noget at indvende imod, at vi holde op med at bruge af Universitetets Kapitalformue, naar der fra Ministerens Side blev givet os Tilfagn om, at han vilde træffe Foranstaltninger til, at Universitetets Fundats i det Hele kunde blive revideret og bragt i en tidsvarende Tilstand. Jeg vil kun endnu tilføie, at jeg antager, at, naar der skal træffes en endelig Ordning, maa det Spørgsmaal trænge sig frem, om hele Universitetets Virksomhed skal være indskrænket til Kjøbenhavn alene, eller om det ikke var naturligt, at en Del deraf blev henlagt til en anden Landsdel? Der er noget Urmeligt i, at den største Landsdel, Sylland, skal sende hele sin Ungdom i en temmelig tidlig Alder, forsaavidt den vil studere, til den store By, hvor der baade er mange Fristelser og store Udfordringer, der let kunne forvirre de unge Mennesker, naar de komme til at staa ene i den store By. Jeg vil desuden ogsaa sige, at, siden denne Sag har været behandlet i en Kommission, er der jo fra Regjeringens Side fremkommet en Oplysning, der gjør, at man i Sylland maa betragte sig stillet paa en egen Maade lige overfor Statshelet; jeg sigter hermed til det, der er kommet frem under Hærensorganisationsagen, hvor man jo saa at sige vil overlade Sylland til sig selv, naar Tiden er om at forsvare Landet. Der er i det Hele, synes det mig, Meget, der kunde tale for, at det af mig berørte Spørgsmaal ved denne samme Leilighed kunde finde en Afgjørelse. Naar det blev Tilfældet, vilde jo atter det Spørgsmaal opstaa, hvorvidt de Midler, der foreslaas, ere tilstrækkelige eller ikke, og det vil derfor være uhenigtsmæssigt allerede nu at tage nogen endelig Bestemmelse med Hensyn til disse Midler. De Grunde, der ere anførte for en Forandring af Universitetets nuværende Forhold, skal jeg ikke gaa videre ind paa. Jeg kan ikke sige Andet, end at de ere for mig ogsaa overbeviende om, at der maa gives et Tilskud til Universitetet; Forskjellen mellem Løvsforlaget's Betragtning og min er kun den, at det vil haae en endelig Afgjørelse, medens jeg mener, den kun bør være midlertidig, og jeg vil anbefale et muligt Udvalg at tage denne Side af Sagen under nærmere Overveelse. Det følger af den Betragtning, jeg har, at jeg anser det for aldeles uænseligt, om man giver Tilskudet som en Kapital eller aarligt, om man tager det fra Kommunitetet eller direkte fra Statskassen. Det er efter min Mening aldeles uden virkelig Betydning,